



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Vrchní soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Romany Vostrejšové a soudců JUDr. Mileny Opatrné a JUDr. Ludmily Říhové v právní věci [údaje o účastníkovi] [údaje o zástupci] proti [údaje o účastníkovi] [údaje o zástupci], o ochranu osobnosti, o odvolání žalobce nezl. [jméno] [příjmení], [datum narození] proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 14. listopadu 2011, č.j. 36 C 9/2009 – 120,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně ze dne 14. listopadu 2011 č.j. 36 C 9/2009 – 120 se v odstavci Imění tak, že první žalovaný je povinen zaplatit nezletilému žalobci b/ ještě dalších 225.000 Kč do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku; ve zbývajících části tohoto zamítavého výroku se tento rozsudek potvrzu je: v odstavci II se rozsudek soudu prvního stupně mění tak, že druhý žalovaný je povinen zaplatit nezletilému žalobci b/ dalších 70.000 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku; ve zbývajících části tohoto zamítavého výroku se rozsudek soudu prvního stupně potvrzu je.
- II. První žalovaný a druhý žalovaný jsou povinny zaplatit nezletilému žalobci b/ na nákladech řízení před soudem prvního stupně a na nákladech odvolacích řízení každý z nich částku 59.700 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám Mgr. [jméno] [příjmení], advokátky.

Odůvodnění:

Krajský soud v Praze, jako soud prvního stupně, v záhlaví označeným rozsudkem v odstavci I zamítl žalobu, aby první žalovaný zaplatil nezletilému žalobci [jméno] [příjmení] [datum narození] částku 525.000 Kč, v odstavci II zamítl žalobu, aby druhý žalovaný zaplatil nezl. žalobci [jméno] [příjmení] částku 175.000 Kč, v odstavci III uložil prvnímu žalovanému zaplatit na nákladech řízení nezl. žalobci [jméno] [příjmení] částku 56.640 Kč a uložil druhému žalovanému zaplatit nezl. žalobci b/ na náhradě nákladů řízení 18.880 Kč.

Z velmi kusého odůvodnění rozsudku vyplývá, že, „žaloba“ (zřejmě tím soud mínil nezletilého žalobce) se domáhá zadostiučinění ve smyslu § 13 obč. zák. za neoprávněný zásah do práv na ochranu osobnosti, kterého se měl dopustit první žalovaný tím, že způsobil dne [datum] nehodu a druhý žalovaný tím, že této nehodě nezabránil. Dále v odůvodnění odkázal na odůvodnění prvního rozsudku ve věci samé vydaného tamním soudem dne 1. února 2010 č.j. 36C 9/2009 – 66, který byl částečně zrušen usnesením Vrchního soudu v Praze, jako soudu odvolacího, dne 14. března 2011 č.j. 3 Co 214/2010 – 100. Skutkový děj, o který tvrzený neoprávněný zásah do osobnostních práv nezl. žalobce opírá, soud prvního stupně neuvedl a zabýval se již toliko posouzením tvrzené újmy do osobnostních práv nezl. žalobce a její výši ve vztahu k prvnímu a druhému žalovanému. Soud prvního stupně uvedl, že při stanovení výše peněžního zadostiučinění nezl. žalobce, „musel“ již přihlídnout k poskytnutým částkám, kdy od prvního žalovaného, „dostala“ žalobkyně po 300.000 Kč a 225.000 Kč a od druhého žalovaného po 100.000 Kč a 75.000 Kč. Jediná otázka vymezená již pravomocnými částkami rozsudku byla, zda má být nezletilému [jméno] [příjmení] zvýšeno zadostiučinění tak, aby, „zasahovalo“ – nebo dokonce, „přesahovalo“ – zadostiučinění, poskytnuté oběma žalobkyním. Další části odůvodnění přijatého soudem prvního stupně pokládá odvolací soud za odůvodnění na samé hranici přezkoumatelnosti a srozumitelnosti, takže závěry soudu prvního stupně nelze, aniž by je odvolací soud formuloval do srozumitelných závěrů, reprodukovat. Odvolací soud nepřistoupil ke zrušení napadeného rozsudku toliko s ohledem na vysoce citlivou problematiku, která je ve sporu řešena, vzal zřetel na délku trvání sporu, a vědom si toho, že pokud by věc opětovně zrušoval, bylo by nezbytné věc přikázat z důvodu vyjmenovaných v § 221 odst. 2 o.s.ř. jinému samosoudci, který by vzhledem k obsáhlosti spisu musel nezbytně věnovat větší časový prostor nastudování spisu, což by opětovně mělo za následek prodlužování, již tak dlouhého sporu, a i neustálé připomínání žalobcům tragické události, od které se skutkový děj odvíjí.

Vzhledem k tomu, že odůvodnění rozsudku soudu prvního stupně ani zdaleka neodpovídá ustanovením § 157 o.s.ř. upravujícím náležitosti rozsudku a pořadí, ve kterém mají být uvedeny, pokládá odvolací soud za nezbytné uvést z obsahu spisu následující:

1/ k údajům o tom, čeho se žalobce (žalobci) domáhal (i) a z jakých důvodů:

Žalobci, označení v žalobě doručené soudu dne [datum] takto: a/ [jméno] [příjmení], [datum narození], c/ [jméno] [příjmení], [datum narození], d/ [jméno] [příjmení] [datum narození] a f/ [jméno] [příjmení] [datum narození] tvrdili, že dne [datum] došlo v časných ranních hodinách k útěku asi 25 kusů krav z výběhu areálu firmy [právnická osoba] (první žalovaný), útěk krav byl telefonicky oznámen v 4:57 hod. téhož dne na operační středisko Okresního ředitelství Policie ČR, oznámení obsahovalo fakt, že v [obec] u [obec] běží ve směru na dálnici v místech sjezdu z dálnice na 65 kilometru směr [obec] asi 25 krav. Příslušný pracovník policie, který toto oznámení přijal, jej obratem (4:58 hod) předal pracovníkovi Dálničního oddělení [obec], několik volně se pohybujících hospodářských zvířat se dostalo až na rychlostní dálniční komunikaci D1, kde již po páté hodině ranní došlo k prvním dopravním nehodám, a to právě v důsledku střetu se zvířaty. Téhož dne okolo 22 hodiny v úseku 67 km dálce D1 ve směru [obec] – [obec], pak jedno volně se pohybující zvíře zapříčinilo dopravní nehodu spočívající ve srážce tohoto zvířete a osobního automobilu značky Volkswagen Golf, [registrační značka], při níž došlo k usmrcení dvou osob jedoucích v tomto osobním automobilu, a to řidiče p. [jméno] [příjmení] a p. [jméno] [příjmení]. Žalobkyně [jméno] [příjmení] byla manželkou zemřelého V. [příjmení], žalobce nezl. [jméno] [příjmení] byl synem zemřelého V. [příjmení], zemřelý [jméno] [příjmení] byl synem žalobkyně [jméno] [příjmení]. Při prvním jednání o věci samé soud prvního stupně zaprotokoloval, že, „se zjišťuje, že [jméno] [příjmení] a [jméno] [příjmení] nejsou účastníky řízení o ochranu osobnosti. Žádné nároky v této věci ani nevznášejí“. Účastníky na straně žalobců tedy byli: a/ [jméno] [příjmení], b/ nezl. [jméno] [příjmení] a c/ [jméno] [příjmení]. Žalobci dále tvrdili, že porušení právních povinností ze strany prvního žalovaného, jako vlastníka zaběhlých krav, spočívalo v povinnosti zajistit jejich pobyt toliko na vyhrazeném místě a byl

povinen zajistit, aby z vyhrazeného místa zvířata neunikla. Porušení povinnosti Policie ČR (druhý žalovaný) spočívalo v nezajištění odchytu uniklých zvířat a nezajištění, aby při jejich volném pohybu nedošlo ke střetu zvířat s vozidly na komunikacích. Tím, že volně pobíhající zvíře zavinilo dopravní nehodu, při které p. [příjmení] a p. [příjmení] zemřeli, došlo k zásahu do osobnostních práv žalobců, a to především do práva tvořit se zemřelými úplnou rodinu, se všemi atributy z toho vyplývajícími.

2/ k údajům o tom, jak se ve věci vyjádřili žalovaní:

Žaloba směřovala vůči žalovaným ad 1/ [právnícká osoba] jako vlastníku zvířat, který, ač věděl včas o úniku zvířat, nevynaložil veškeré úsilí na zabránění pohybu zvířat po komunikacích a možnému střetu s projíždějícími vozidly a žalovanému ad 2/ který, ač mu byl útěk zvířat a jejich pohyb v okolí rychlostní dálniční komunikace D1 včas oznámen, neučinil veškerá relevantní opatření (např. omezení rychlosti, uzavření příslušného úseku dálnice využitím výstražných dopravních označení, aj.) a po dobu 16ti hodin ponechal rychlostní dálniční komunikaci bez opatření směřujících právě k vyloučení možného střetu vozidla se zvířetem.

První žalovaný na svoji obranu uvedl, že jeho pracovník [příjmení] [příjmení] učinil veškerá možná opatření k zabránění pohybu hospodářských zvířat na komunikacích, o čemž svědčí i průběh trestního stíhání a především zproštění viny tohoto pracovníka pro trestný čin obecného ohrožení (§181 odst. 1, 2 a c tr. zák.). Zdůraznil, že v trestním stíhání pracovníka, který měl hospodářská zvířata na starosti, byla zvažována i možnost, podle které zvířata prorazila ohradu v důsledku hluku z blízké technoparty, či proto, že zvířata vyplašila smečka pobíhajících psů.

Druhý žalovaný na svoji obranu uvedl, že příslušné složky druhé žalované, konkrétně Dálniční oddělení Policie ČR [obec] a Obvodní oddělení Policie ČR [obec], byly již kolem 5 hodiny ránní informovány, že na 66 km dálnice D1 došlo k dopravní nehodě osobního vozidla, které se střetlo s krávou, v souvislosti s nehodou učinily všechny složky relevantní opatření k jejímu vypořádání, dotčené složky byly prvním žalovaným informovány, že pracovníci první žalované mají vše pod kontrolou, a že další opatření k zajištění uprchlých hospodářských zvířat budou pracovníci činit sami. V průběhu celého dne [datum] se pak žádná hospodářská zvířata v okolí dálnice D1 nenacházela, ani se zde neobjevila, což bylo prověřováno častými průjezdy daného úseku dálnice D1 hlídkou Dálničního oddělení [obec] ČR [obec], výkonem obchůzkové služby pracovníka Obvodního oddělení Policie ČR [obec] a byl udržován průběžný kontakt s pracovníky první žalované. Druhý žalovaný má za to, že učinil veškerá adekvátní opatření k nastalé situaci a nenese tedy odpovědnost za tragické následky, jež nastaly při střetu zaběhlého hospodářského zvířete s vozidlem, které řídil p. [příjmení], a v němž jel jako spolujezdec p. [příjmení].

Z obsahu spisu dále vyplývá, že soud prvního stupně rozsudkem ze dne 1. února 2010 č.j. 16C 9/2009 – 66 rozhodoval o žalobě žalobců: a/ [jméno] [příjmení], b/ nezl. [jméno] [příjmení] a c/ [jméno] [příjmení] vůči první žalované – [právnícká osoba] a vůči druhé žalované – Česká republika - jednajícím Ministerstvem vnitra České republiky. Přesto, že v záhlaví rozsudku soud prvního stupně označil žalobce správně malými písmeny abecedy, počínající písmenem a/, ve výroku rozsudku žalobce již označoval výrazy, „první žalobkyně, druhý žalobce a třetí žalobkyně“. Vzhledem k tomu, že takový postup soudu pokládá odvolací soud za neprofesionální, nesoustředěný a odporujícímu ustanovením jednacího a kancelářského řádu, bude nadále odvolací soud používat pro účastníky v souladu s právem tato označení:

Pro žalobkyni [jméno] [příjmení]: žalobkyně a/, pro žalobce nezl. [jméno] [příjmení]: žalobce b/, a pro žalobkyni [jméno] [příjmení]: žalobkyně c/. Pro žalované pak bude užívat označení tak, jak správně uvedl soud prvního stupně a jak také odpovídá kancelářskému jednacímu řádu: první žalovaný ([právnícká osoba]) a druhý žalovaný (Česká republika - jednajícím organizačním složkou: Ministerstvo vnitra ČR).

Rozsudkem ze dne 1.2.2010 č.j. 36C 9/2006 – 66 rozhodl soud prvního stupně takto o nároku žalobkyně a/:

1/ prvnímu žalovanému uložil zaplatit žalobkyni a/ částku 300.000 Kč a druhému žalovanému uložil zaplatit žalobkyni a/ částku 100.000 Kč. Co do 350.000 Kč,, žalobu ve vztahu k první žalobkyni zamítl“. Vzhledem k tomu, že uplatněný nárok žalobkyně a/ již není dotčen odvoláním, odvolací soud se dále ke správnosti a srozumitelnosti výroků (především zamítavého) přijatých soudem prvního stupně nevyjadřuje.

Proti uvedenému rozsudku podal odvolání nezl. žalobce b/. Odvolání směřovalo proti výrokům, jimiž byla zamítnuta peněžitá satisfakce od prvního a od druhého žalovaného. V odvolání uvedl, že ztrátu otce p. [jméno] [příjmení], když k úmrtí otce na dálnici došlo ve věku devíti let nezl. žalobce, nesl a nese velmi tíživě. V otci ztratil mužský vzor v rodině, zdůraznil, že otec se o něho pečlivě staral, vedl nezl. žalobce ke sportu (jezdili na kole, lyžovali), nyní žije ve společné domácnosti pouze s matkou, babičkou a ročním mladším bratrem. Se ztrátou otce se těžko vyrovnává, měl problémy se soustředěností ve škole, musel navštěvovat psychologa. Ztráta otce pak má samozřejmě vliv i na úroveň hmotného zabezpečení. Pro odvolací řízení navrhl, aby odvolací soud zamítavé výroky o jeho nároku vůči prvnímu a vůči druhému žalovanému změnil tak, že požadovanou peněžní satisfakci i v této výši přizná. V případě, že odvolací soud rozsudek soudu prvního stupně zruší a věc vrátí tomuto soudu k dalšímu řízení navrhl, aby věc byla přikázána jinému soudci.

První žalovaný k odvolání nezl. žalobce b/ navrhl, aby odvolací soud rozsudek v odvoláním napadeným zamítavých výrocih potvrdil. Zdůraznil, že jeho pracovník řádně a včas oznámil útěk hospodářských zvířat příslušné složce Policie ČR, učinili veškerá opatření, aby zabránili pohybu zvířat na komunikacích, a má za to, že větší díl odpovědnosti měl nést druhý žalovaný, neboť nezabránil pohybu zvířat po komunikacích od jejich úniku (cca 5 hodin ráno) do doby tragické nehody (22 hodin večer) při níž zemřel otec nezl. žalobce.

Druhý žalovaný navrhl potvrzení odvoláním dotčeného výroku rozsudku soudu prvního stupně a odkázal na rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 19.11.2011 č. j. 4 C 315/2009 – 113, potvrzené rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 11.10.2012 č.j. 20 Co 343/2012 – 140.

Vrchní soud v Praze, jako soud odvolací, přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně – vzhledem k mezím podaného odvolání – v celém rozsahu, včetně předcházejícího řízení (§ 212 o.s.ř.), doplnil dokazování čtením listinných důkazů, o nichž bude zmíněno níže a poté dospěl k závěru, že odvolání nezl. žalobce b/ je částečně opodstatněné.

Z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 č.j. 4C 315/2009 – 113 ve vztahu k nezl. žalobci [jméno] [příjmení] vyplývá, že soud uložil v tamním sporu žalované [právníká osoba] [IČO] zaplatit nezl. žalobci b/ částku 180.000 Kč a žalované: Česká republika – Ministerstvo vnitra ČR částku 60.000 Kč. Nárok žalobce b/ v tamním sporu vůči první žalované posuzoval tamní soud podle § 420a obč. zák. o odpovědnosti za škodu, která je způsobena jinému provozní činností a nárok vůči České republice – Ministerstvo vnitra posuzoval podle ust. § 420 obč. zák. vzniklé v důsledku zaviněného porušení povinnosti policie v rámci obecné odpovědnosti za škodu. Tamní soud v řízení nezjistil, že by řidič (zemřelý p. [příjmení]) porušil povinnosti účastníka silničního provozu, takže jeho spoluodpovědnost je vyloučena, když řidič nemohl předpokládat, že se náhle na komunikaci objeví hospodářské zvíře vysoké hmotnosti (kráva) a na jeho náhlé objevení již nemohl odpovídajícím způsobem reagovat. Dospěl k závěru, že za škodu nezl. žalobce b/ způsobenou úmrtím jeho otce odpovídají oba žalovaní a jejich míru podílu na předmětné škodě stanovil v poměru 3:1, tedy větší díl odpovědnosti má nést první žalovaný, když na straně druhé žalované způsobilo odpovědnost porušení prevenční povinnosti, tedy nezabránění škodě hrozící v důsledku škodního jednání (únik hospodářských zvířat z ohrady a jejich následný celodenní pohyb v prostoru s hrozící možností vběhnutí zvířat i na komunikaci).

Městský soud v Praze, jako soud odvolací, se pak se závěry přijatými soudem prvního stupně (Obvodní soud pro Prahu 7) zcela ztotožnil.

Odvolací soud shrnuje, že v odvolání rozhodoval toliko o odvolání nezl. žalobce b/ proti zamítavým výrokům vyjádřeným soudem prvního stupně v odstavci I a II napadeného rozsudku, pro srozumitelnost dodává, že soud prvního stupně prvním rozsudkem ve věci samé ze dne 1.2.2010 č.j. 36 C 9/2009 – 66 rozhodl o žalobě nezl. žalobce b/ tak, že uložil prvnímu žalovanému tomuto žalobci zaplatit 225.000 Kč a druhému žalovanému zaplatit nezl. žalobci b/ částku 75.000 Kč, a tento rozsudek již nebyl napaden odvoláním žalovaných stran směřujícím proti rozsudku ze dne [datum]. Rozsudek ze dne [datum] byl dotčen odvoláním nezl. žalobce b/ směřujícím toliko proti zamítavému výroku v odstavci VI, přičemž tento výrok formuloval soud prvního stupně takto: „co do 700.000 Kč se žaloba ve vztahu k druhému žalobci zamítá“. Z kontextu odůvodnění rozsudku ze dne [datum] dovozuje odvolací soud, že tímto výrokem soud prvního stupně zřejmě zamítl nárok žalobce b/ směřující, jak proti prvnímu žalovanému, tak proti druhému žalovanému, které snad soud prvního stupně chybně dokonce pokládal za nerozlučné společníky. Veškerá pochybení přijatá soudem prvního stupně a nesrozumitelnost jeho rozsudku již vytkl odvolací soud ve zrušujícím rozhodnutí ze dne 14.3.2011 č.j. 3 Co 214/2010 – 100, přičemž odvolací soud vyjadřuje údiv nad postupem soudu prvního stupně, který se v novém rozhodnutí o nároku žalobce b/ závěry zrušujícího rozhodnutí přijatými odvolacím soudem vůbec nezabýval. Z přijatého odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí nabývá odvolací soud dojem, že soud prvního stupně zrušující rozhodnutí ze dne [datum] rádně nečetl. Přesto odvolací soud nepřistoupil ke zrušení dotčených výroků s ohledem na délku sporu a citlivost řešené problematiky.

Odvolací soud zvážil všechny důvody uplatněné nezl. žalobcem b/ v odvolání, přihlédl ke všem tvrzeným okolnostem posuzované věci a k intenzitě zásahu, a má za to, že je namístě mu poskytnou peněžní satisfakci vyšší, nežli učinil soud prvního stupně, a to ve vztahu k prvnímu žalovanému i ve vztahu ke druhému žalovanému. Odpovědnost obou žalovaných za neoprávněný zásah do osobnostních práv nezl. žalobce b/ je dána a odvolacím soudem spolehlivě zjištěna, žalovaní ji nezpochybnili a s přihlédnutím i ke zjištění učiněným z rozsudku Obvodního soudu pro [část Prahy] specifikovaného, je proto nadbytečné znovu skutečnosti a fakta, vedoucí k dovození odpovědnosti za neoprávněný zásah do osobnostních práv nezl. žalobce b/ u obou žalovaných, znovu opakovat. Odvolací soud posuzoval tedy již pouze výši peněžní satisfakce, která by příslušela nezl. žalobci b/, jež by alespoň zmírnila negativní dopad smrti jeho otce na všechny složky osobnosti nezl. žalobce b/. Je nepochybné, že rozsudkem soudu prvního stupně ze dne 1.2.2010 č.j. 36 C 9/2009 – 66 byla nezl. žalobci b/ ve vztahu vůči první žalované přiznána peněžní satisfakce ve výši 225.000 Kč (odst. [příjmení]) a ve vztahu k druhému žalobci satisfakce ve výši 75.000 Kč (odst. V). Odvolací soud vzhledem ke všem odvolacím námitkám nezl. žalobce b/ má za to, že odpovídající výše peněžní satisfakce, vzhledem ke všem okolnostem případu a intenzitě zásahu do osobnostních práv nezl. žalobce b/, by měla být vyšší a s přihlédnutím k již присouzené částce by u prvního žalovaného měla činit 500.000 Kč a u druhého žalovaného 145.000 Kč. Z uvedeného důvodu odvolací soud zamítavé výroky v odstavcích I a II podle § 220 odst. 1 písm. a/ změnil tak, že zvýšil přiznanou satisfakci nezl. žalobce b/ vůči prvnímu žalovanému o 225.000 Kč a vůči druhému žalovanému o 70.000 Kč, a ve zbývajících zamítavých částkách rozsudek soudu prvního stupně podle § 219 o.s.ř. potvrdil. Lze tedy shrnout, že nezl. žalobce b/ obdrží na zmírnění zásahu do svých osobnostních práv spočívajících především v narušení jeho rodinného života spolu s otcem ve všech etapách života nezletilého, od prvního žalovaného celkem 500.000 Kč a od druhého žalovaného celkem 145.000 Kč. Touto satisfakcí se alespoň zmírní skutečnost, že nezl. žalobce b/ bude vyrůstat bez biologického otce, ve kterém ztratil životní oporu, mužský vzor v rodině a koneckonců ztratil i možnost uspokojovat své hmotné potřeby ve vyšší míře, když životní úroveň dětí se odvíjí především od výdělku otce. Ohledně výše přiznané satisfakce se odvolací soud

neztotožňuje se závěrem soudu prvního stupně, vyjádřeným v odstavci šestém, straně třetí napadeného rozsudku. Pokud touto úvahou chtěl snad soud prvního stupně vyjádřit, že matka nezletilého a snad další žalobkyně (jejíž konkrétní příbuzenský či jiný vztah vůči nezl. žalobci b/ však z odůvodnění rozsudku nevyplývá), již „dostaly“ určitou peněžní satisfakci, pak tuto úvahu kvalifikuje odvolací jako úvahu odporující požadavku, aby soud formuloval své závěry v souladu s elementárním požadavkem logických souvislostí vyjádřených myšlenek. Nelze pak ani přehlédnout, že satisfakce peněžní za neoprávněný zásah do osobnostních práv je určena na zmírnění nepříznivých následků do rodinného života přímo fyzické osobě, tedy žalobci b/, a nelze při určování její výše vycházet z úvahy, že jeho matce (eventuelně další, blíže nespecifikované příbuzné) byla též přiznána peněžní satisfakce. Odkaz soudu prvního stupně vyjádřený v odstavci sedmém, strany třetí odůvodnění napadeného rozsudku na „rozhodnutí Krajského soudu v Praze č.j. 36C 10/2003-96, resp. rozsudek VS č.j. 1 Co 225/2003-123“, pokládá odvolací soud za nejasný a nesrozumitelný a dále se touto úvahou soudu prvního stupně nezabývá.

Vzhledem k tomu, že došlo ke změně rozsudku soudu prvního stupně, rozhodoval odvolací soud znovu o nákladech řízení nezl. žalobce b/. Ve věci úspěšný nezl. žalobce b/ vynaložil tyto náklady řízení: a/ náklady řízení v prvním stupni v prvním nalézacím řízení, sazba odměny advokáta dle vyhl. č. 484/2000 Sb., § 6 vyhl. ve spojení s ust. § 19a vyhl. ve výši 32.500 Kč, 9 x náhrada hotových výdajů po 300 Kč, dle ust. § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb. – 35.200 Kč a 20% DPH – 42.240 Kč, b/ první odvolací řízení odměna advokátu [číslo], krácena o polovinu (advokát učinil jeden úkon právní služby) – 12.500 Kč, jedna náhrada hotových výdajů advokáta 300 Kč, 20 % DPH – 2.560 Kč, celkem první odvolací řízení 15.360 Kč, c/ druhé nalézací řízení – sazba odměny advokátu 25.000 Kč, dvě náhrady hotových výdajů advokáta 600 Kč, DPH z těchto částek 5.120 Kč, celkem druhé nalézací řízení 30.720 Kč a d/ druhé odvolací řízení: 25.000 Kč sazba odměny advokáta, tři náhrady hotových výdajů advokáta – 900 Kč a 20 % DPH z těchto částek 5.180 Kč, celkem 31.080 Kč, na nákladech řízení před soudem prvního stupně a na nákladech řízení odvolacích vynaložil nezl. žalobce b/ celkem 119.400 Kč. Vzhledem k tomu, že co do základu nároku, tedy co do určení odpovědnosti každého ze žalovaných za neoprávněný zásah do osobnostních práv, byla odvolacím soudem shledána odpovědnost každého z nich, a vzhledem k tomu, že výše uplatněného nároku, tedy výše satisfakce od každého žalovaného již záležela na úvaze soudu, rozhoduje odvolací soud o nákladech řízení ve vztahu nezl. žalobce b/ vůči prvnímu žalovanému a ve vztahu nezl. žalobce b/ vůči druhému žalovanému podle § 142 odst. 1 o.s.ř. a rozhodl, že každý ze žalovaných zaplatí nezl. žalobci b/ jednu polovinu vynaložených nákladů, které celkem činí 119.400 Kč, z toho jedna polovina činí 59.700 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je přípustné dovolání k Nejvyššímu soudu České republiky. Účastník může podat dovolání do dvou měsíců od doručení rozhodnutí odvolacího soudu u soudu, který rozhodoval v prvním stupni.

Praha 5. února 2013

JUDr. Romana Vostrejšová
předsedkyně senátu